

[Per Hækkerup.]

gede linje i den økonomiske politik, den nuværende regering har ført, hvor man først startede med et forsøg på et indkomstsudspil, der kun var rent pro forma — det ved vi alle sammen, det var for at hænge LO ud; der er jo en hjertens kærlighed imellem regeringen og LO, det er vi klar over. Da det var overstået, fik vi en finanspolitisk stramning i strid med alle løfter, men den fik vi altså, det måtte befolkningen bære, og befolkningen i Danmark er frostat og tålmodig, så den bar det. Igennem 1968 forsøgte man så at føre denne lempeligere pengepolitik, og man kastede sig ud i letsindighederne med at ophæve obligationsrationeringen, og da det så gik helt ad — jeg må ikke sige hvorhen, men det gjorde det altså — så sadlede man om, og så fik vi Danmarkshistoriens i hvert fald gennem de sidste 150 år højeste diskonto. Jeg har tidligere ønsket regeringen til lykke med disse topræstationer, som man her klarer. Og nu havner man altså i fornyede finansielle stramninger, sjangler over i den anden grøft igen; det er, må jeg sige, en ejendommelig politik. Og så slutter man for 14 dage siden med et forslag, hvor man griber tilbage i en del af det rigtige og fornuftige i den politik, vi foreslog i december 1967, og som de damer og herrer, der dengang udelukkende sad til højre i salen — nu sidder desværre nogle af dem også her til venstre i salen — forkastede, selv om de vidste, den var rigtig, og kun forkastede den, fordi der var nogle dernede på det yderste højre, der stemte sammen med dem. Nu kommer de 2 år efter og erkender, at det var alligevel rigtigt, det, socialdemokratiet foreslog dengang. Men man har ikke taget så meget ved lære, at man har forstået, at det, der var indholdet i vort forslag, var en balanceret indkomspolitik, hvor både lønmodtagerne og de selvstændige erhvervsdrivende skulle ofre noget. Man kommer med et forslag, som kun indebærer, at lønmodtagerne skal ofre.

Jeg vil da gerne spørge — jeg ved ikke, om det skal være statsministeren eller det skal være økonomiministeren, men for en sikkerheds skyld spørger jeg dem begge to: de har beregnet, at en dyrtidsportion på 22 øre kun giver lønmodtagerne 5 øre i reelt indhold; hvis vi derudover regner med, at hvis man havde fået udbetalt sin dyrtids-

portion, skulle man have betalt ca. 8 øre i skattestigning som følge af, at man fik de 22 øre mere, alt efter hvordan éns trækprocent ligger — det nye dyr i åbenbaringen i dansk økonomi — hvad bliver der så tilbage? Så bliver der 9 øre. Hvor er de blevet af, hvor er de havnet henne? Jeg har godt hørt økonomiministerens søforklaring i fjernsynet: at de er forsvundet ud i prisstigninger. Ja men der må da være nogen, der tjener, når priserne stiger, der må da være nogen, der får større indkomster, når priserne stiger, nemlig dem, der sælger varerne. De 9 øre er gået i erhvervslivets lommer og har, selv om de senere bliver udlignet med fornyede prisstigninger, betydet, at det netop er erhvervslivet og erhvervslivets folk, der har haft mulighed for den forbrugsstigning, som man nu vil have at lønmodtagerne skal kompensere med en forbrugsstansning.

Det er en ejendommelig politik. Hvis jeg må sige det på en anden måde: 3 dyrtidsportioner, som man har opereret med, er vel ca. 2½ milliard kr. Det, regeringen ville give lønmodtagerne, som vel er ca. 70 pct. af landets befolkning, var 500 mill. kr. Regner vi så med, at de slipper for at betale 900 mill. kr. i skat, fordi de ikke får 2.500 mill. kr., så er vi oppe på 1.400-1.500 mill. kr. Hvor er milliardén blevet af, hr. statsminister? Hvor er milliardén blevet af, hr. økonomiminister? Den er havnet i erhvervslivet, og den har sat sig i et forøget forbrug. Og så kommer man nu og siger, at nu skal lønmodtagerne have et nedsat forbrug, fordi der er sket den forbrugsstigning generelt i samfundet — siger man. Det er ikke generelt i samfundet. At få 22 øre mere i en pristasportion giver jo ikke engang halv dækning eller kun ca. halv dækning for de faktiske prisstigninger, der er indtrådt, og disse prisstigninger er indkomster for erhvervslivet. At de så måske efterhånden sluges af forskellige former for omkostningsstigninger, er en anden sag.

Jeg lyttede med interesse til statsministerens redegørelse for, hvilke tilbud regeringen havde givet organisationerne ud over dem, der var meddelt på forhånd. Jeg har forstået regeringen på den måde, at det, man tilbød under forhandlingerne, var, at hvis vi regnede med den første dyrtidsportion, ville regeringen anbefale, at arbejdsgiverne skulle indbetale et beløb på 6 øre til ATP,